

Atény

Do Atén jsme odlétali 20. 6. 2011 v 22.00 z pražského letiště v Ruzyni. Společně se mnou na Světové letní hry speciálních olympiád odlétalo 65 sportovců a funkcionářů z celé České republiky. Jelikož se jednalo o můj první let, byl jsem maličko nervózní, ale celá dvou a půl hodinová cesta proběhla bez komplikací. Až na přistání. To jsem měl totiž pocit, že mi prasknou vzniklým tlakem bubínky. Po odbavení jsme jeli do sportovní haly, kde jsme pět hodin čekali na autobus. Po úmorném čekání nás autobus odvezl do sedm hodin vzdáleného hotelu a já jsem si mohl konečně odpočinout.

Samotná olympiáda měla začít až za čtyři dny od příletu, proto jsme měli čas na výlety a procházky po okolí. Viděli jsme Akropoli, která se v současné době rekonstruuje. Zaujal mě také Parthenón, což je hlavní chrám antických Atén zasvěcený bohyni Athéně. Celkově mě řecká architektura uchvátila, i když jsem se nemohl na prohlídku moc soustředit. Těšil jsem se na samotné olympijské hry a mé zápolení s ostatními z celého světa ve stolním tenisu. Po čtyřech dnech jsme se přestěhovali do jiného hotelu, který byl přímo v Athénách poblíž stadionu.

Slavnostní zahájení se odehrávalo na historickém olympijském stadionu v samotném centru města. Byl jsem překvapený z celkového počtu všech účastníků, který čítal 7 500 sportovců. Kromě stolního tenisu se utkali v atletice, plavání, gymnastice, fotbalu, cyklistice, boccii či v basketbalu. Sám jsem byl fandit českým účastníkům na plavání a atletice. Celou dobu her panovala úžasná atmosféra bez rivality, myslím si, že jsme si medaile vzájemně i přáli.

Mojí disciplínou je stolní tenis. Podle plánu jsem měl hrát dvouhru a čtyřhru mužů. Při boji o třetí místo v dvouhře jsem se ale zranil a musel jsem ze zápasu odstoupit. Kvůli zraněnému kotníku mě převezli do místní nemocnice, kde jsem byl ošetřen. Zranění mě vyřadilo i z čtyřhry mužů a nečekaně jsem nastoupil ve čtyřhře smíšených párů. Což se nakonec ukázalo jako šťastná volba. Společně s Jiřinou Kinkorovou jsem vybojoval bronzovou medaili. Sám jsem tomu nemohl uvěřit a mám z ní doteď velikou radost. Když se na celý zápas koukám zpětně, uvědomuji si, že nejtěžším soupeřem byla dvojice z Japonska, která nakonec vyhrála. Mají zcela jiný styl hry, jsou rychlejší a při hře hodně křičí, což nás znervózňovalo.

Slavnostní zakončení Světových letních her speciálních olympiád proběhlo 4. července, den před naším odjezdem. Moc se mi na hrách líbilo a doufám, že ještě někdy olympijský oheň spatřím.

Lukáš Schauer

12.07.2011